

Arrest

nr. 291 110 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2023 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 2 juli 2021, onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.07.2021 werd ingediend door :

*S., N.[...]
nationaliteit: Armenië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 16.09.2005 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in samen met zijn partner. Dit VIB werd op 20.01.2006 afgesloten met een bevestiging weigering van verblijf door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 10.11.2006 werd het beroep verworpen door de Raad van State. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 4 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter heeft ingediend samen met zijn partner, namelijk op respectievelijk 02.07.2008, 12.12.2008 en op 24.05.2011. De eerste aanvraag werd op 13.11.2008 afgesloten als zijnde onontvankelijk, de tweede aanvraag werd op 30.03.2011 afgesloten als zijnde ongegrond en de laatste aanvraag werd afgesloten als zijnde onontvankelijk op 23.06.2011. Betrokkene diende eveneens verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in samen met zijn partner, dit respectievelijk op 17.04.2007, 04.04.2008, 24.06.2011, 23.08.2018 en 04.02.2020. Deze werden allen afgesloten als zijnde onontvankelijk, dit respectievelijk op 06.02.2008, 26.11.2008, 10.12.2012, 16.09.2019 en 25.05.2021.

Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag op grond van art. 9ter nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene haalt aan dat, door de invulling van een knelpuntberoep, hij de Belgische maatschappij ten goede komt. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij niet in het bezit is van een arbeidskaart.

Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene beweert dat indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, het gezin van betrokkene ten eerste wordt ontwricht. Echter, de partner van betrokkene [...] is illegaal in België. Het staat betrokkene vrij om samen terug te keren naar het herkomstland om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden.

Betrokkene haalt zijn sterke sociale bindingen aan met België. Echter, betrokkene toont niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Betrokkene haalt tevens aan dat er familie van hem in België zou verblijven, namelijk zijn broer die reeds een verblijfsmachtiging van 5 jaar zou hebben bekomen. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet en het blijft enkel bij een bewering. Dit heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling, dat een terugkeer naar zijn geboorteland onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en dat hij niet terug kan omdat hij daar geen onderdak en geen inkomsten heeft. Wat betreft de bewering dat betrokkene zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling en dat een terugkeer zware en nefaste gevolgen zou hebben, het blijft bij een blote bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien leidt de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Dit heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Wat betreft de bewering dat betrokkene geen onderdak en geen inkomsten heeft, hierbij dient gemeld te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat het politieke en sociaaleconomische klimaat in Armenië nog altijd niet gezond is en voegt hiertoe een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat het politieke en sociaaleconomisch klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond is, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving voorsnog niet het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich nu hier in België situeren en dat men daarom moet uitgaan van de verblijfplaats op heden en dat bij een terugkeer naar het thuisland tal van elementen waartoe dit verzoek nu wordt ingediend totaal komen te

vervallen. Ook beweert betrokkene dat alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan waardoor betrokkene van voren af aan opnieuw zou moeten beginnen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen wel degelijk hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Verder verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkene beweert dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Armeniërs die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Wat de vermeende schending van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Nederlandse lessen volgde, dat betrokkene Nederlands spreekt, dat betrokkene werkbereid is, het attest inburgering, dat betrokkene 2 werkbeloftes neerlegt, werken in een knelpuntberoep, de diverse steunverklaringen, de actieve inzet van betrokkene, de duurzame lokale verankering met België op basis van integratie, op economisch vlak en op sociaal vlak, de sterke sociale banden met de autochtone bevolking) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Naam, voornaam: S., N.

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan kinderen te hebben.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties aangezien het voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel luidt als volgt:

“1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen. ”

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is¹ en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant² of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend.

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker volgde een inburgeringsprogramma⁴ en deed moeite om Nederlands te studeren. Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden. Eveneens werkt verzoeker. Verweerster werpt met betrekking tot dit laatste op dat hij niet tot de doelgroep van een knelpuntberoep behoort, omdat hij geen arbeidskaart heeft.⁷ Echter is dit een redenering die niet opgaat: verzoeker werkt in de bouwsector, een sector waar er structureel een tekort is aan arbeidskrachten. Ongeacht of hij een arbeidskaart heeft, verweerster kan niet ontkennen dat verzoeker tot deze groep van zeer gegeerde arbeidskrachten behoort!

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoeker voerde bovendien in zijn verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde hij de diverse identiteitsdocumenten aan bij zijn verzoekschrift.¹⁰ Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

4. De situatie in Armenië is allerm minst veilig: verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor zijn land van herkomst:

“(…)

Gewapende incidenten doen zich af en toe voor in de buurt van de Armeens-Azerbeidzjaanse contactlijn en rond Nagorno-Karabakh.

Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden.

Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Demonstraties vinden soms plaats in Yerevan of in andere grotere steden maar blijven doorgaans geweldloos. Er kunnen zich echter nog incidenten voordien met impact op het normale verkeer en publiek vervoer. Vermijd daarom allé grote samenkomsten, volg het advies van de lokale autoriteiten en volg de actualiteit.

(...)”

Dit advies blijft onveranderd tot op de dag van vandaag. Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoeker dan ook a fortiori vast dat dit ook geldt voor elk ander, meer standvastig, verblijf zoals een tijdelijke terugkeer een machtiging tot verblijf aan te vragen! Het valt werkelijk niet te begrijpen dat verweerder meent te kunnen een onderscheid maken tussen toeristische en niet-toeristische reizen!

Deze vaststellingen gelden eens te meer wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken gewag maakt van gewapende interne conflicten. Bovendien oordeelde het Hof van Justitie reeds in een zaak waarin het CGVS partij was:

“(…)”

Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, /outer door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43).

(...)”

Overigens oordeelde uw raad reeds in de zaak gekend onder nummer 227.624:

“(…)”

Dans le cadre de la présente analyse, il convient par conséquent de tenir compte des enseignements de l'arrêt Elgafaji précité de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après dénommée la « CJUE »), qui distingue deux situations:

- celle où il « existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir des menaces graves visées par l'article 15, sous c), de la directive » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 35) ;

- et celle qui prend en compte les caractéristiques propres du demandeur, la CJUE précisant que « [...] plus le demandeur est éventuellement apte à démontrer qu'il est affecté spécifiquement en raison d'éléments propres à sa situation personnelle, moins sera élevé le degré de violence aveugle requis pour qu'il puisse bénéficier de la protection subsidiaire » (v. CJUE, Elgafaji, arrêt cité, § 39).

Dans la première hypothèse, le degré atteint par la violence aveugle est tel que celle-ci affecte tout civil se trouvant sur le territoire où elle sévit, en sorte que s'il est établi qu'un demandeur est un civil originaire de ce pays ou de cette région, il doit être considéré qu'il encourrait un risque réel de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par la violence aveugle s'il était renvoyé dans cette région ou ce pays, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, sans qu'il soit nécessaire de procéder, en outre, à l'examen d'autres circonstances qui lui seraient propres.

(...)"

Deze conflicten blijven voortduren.

"(...)

Minstens vijf doden bij vuurgevechten nabij grens tussen Armenië en Azerbeidzjan

Bij vuurgevechten in Nagorno-Karabach, het grensgebied tussen Armenië en Azerbeidzjan, zijn zondag minstens vijf doden gevallen. Dat bevestigen beide partijen.

Volgens de Armeense autoriteiten hebben "saboteurs" van het Azerbeidzjaanse leger 's ochtends het vuur geopend op een wagen van de grenspolitie. Daarbij kwamen drie agenten om het leven. Eén politieman werd geraakt in de borst en overgebracht naar het ziekenhuis.

Deze versie werd echter weerlegd door het ministerie van Defensie van Azerbeidzjan. Volgens Bakoe werd het vuur geopend bij de controle van wagens die verdacht werden van wapensmokkel. Armenië ontkent die smokkel en dringt aan op internationale waarnemers in de Laçın-corridor, die de verbinding vormt tussen Armenië en Nagorno-Karabach.

Armenië en Azerbeidzjan kwamen begin jaren 1990 met elkaar in conflict om de controle over Nagorno-Karabach, een oorlog die 30.000 levens eiste en eindigde in een Armeense overwinning. Maar Bakoe nam wraak tijdens een tweede oorlog die in de herfst van 2020 het leven kostte aan 6.500 mensen en waardoor het een groot deel van het gebied kon heroveren. Ondanks een staakt-het-vuren laaien grensconflicten sindsdien steeds opnieuw op.

(...)"

5.

Verweerster beweert dat verzoeker mogelijk in het land van herkomst of bij de Belgische ambassade in Armenië een verblijfsaanvraag wegens buitengewone omstandigheden kan indienen. Dit sneert: als de buitengewone omstandigheden nu niet aanvaard worden, hoe zouden deze dan aanvaard worden wanneer verzoeker dezelfde omstandigheden aanhaalt bij zijn machtiging om verblijf, ingediend in het buitenland?!

Bijgevolg dient verzoeker, op basis van de buitengewone omstandigheden die hij zowel hier als in zijn aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst."

2.2. Verzoeker leidt een tweede middel af uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"1.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet bewijst dat zijn sociale banden zodanig sterk zijn dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid. Hij haalde in zijn verzoekschrift de financiële afhankelijkheidsband van zijn schoonbroer aan.

De bescherming van art. 8 EVRM heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waar meerderjarige kinderen buiten vallen, tenzij zij dat aanvullende factoren van afhankelijkheid kunnen aantonen, die geen louter emotionele banden zijn. Onder andere financiële banden kunnen volstaan.

2.

Verzoeker voegt een bewijs dat zijn schoonbroer hem en zijn vrouw financieel ondersteunt. Deze ondersteuning gebeurt met cash geld, zodat verzoeker hiervan geen bewijsstuk kan voorleggen. De schoonbroer heeft legaal verblijf in België.

Door de afhankelijkheidsband die hij heeft met zijn schoonbroer, is de financiële steun aangewezen. Deze afhankelijkheidsband geniet bescherming van art. 8 EVRM. Dienvolgens moet de bestreden beslissing worden vernietigd.”

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het voorzichtigheids- en evenredigheidsbeginsel. Hij zet dit middel als volgt uiteen:

“1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelswijze van verweerster, waarbij verzoeker eerst het land zou moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Armenië om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerster toestaan dat verzoeker zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!

Bovendien is verweerster maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerster de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tai van relevante elementen.

Verweerster wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren. Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.”

2.4. Verzoeker leidt een vierde middel af uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en zet dit als volgt uiteen:

“1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in allé redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoeker reeds jaren in België verblijft zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoeker legaal verblijf te verlenen, zodat hij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Daarenboven kan verweerster onmogelijk redelijk veronderstellen dat verzoeker na meer dan vijftien jaar geleden zijn land van herkomst te hebben verlaten, dat verzoeker nog familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Zelfs al zou hij nog dergelijke banden hebben in het land van herkomst, kan verweerster onmogelijk verwachten van hem dat hij deze mensen contacteert om hem minstens acht tot tien maanden op te vangen. Het tegendeel is waar: verzoeker heeft sterkere connecties met België dan hij heeft met Armenië door zijn lang verblijf op het Belgisch grondgebied.

3.

Hiermee dient ten voile rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad.

Het geheel van alle elementen in allé redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

2.5. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de vier middelen samen behandeld.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot

verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Daarbij moet er nog op worden gewezen dat bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Verzoeker betoogt dat totaal geen rekening is gehouden met het feit dat hij een inburgeringsprogramma volgde en moeite deed om Nederlands te studeren.

De Raad wijst erop dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest.

In fine ervan blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker Nederlandse lessen volgde, Nederlands spreekt en het attest inburgering heeft gehaald niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Verzoeker toont inderdaad niet aan dat het feit dat hij Nederlands spreekt en daartoe lessen volgde eraan in de weg staat dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om vandaaruit de verblijfsmachtiging aan te vragen, zoals de regel het voorschrijft. In de mate, verder, dat verzoeker met zijn verwijzing naar zijn taalkennis en zijn inburgeringsattest alludeert op zijn integratie, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij eerder in de beslissing een onderzoek heeft gedaan naar alle door hem aangehaalde elementen die raken aan zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn situatie op de arbeidsmarkt en zijn sociale banden in België om te komen tot de gemotiveerde conclusie dat zij niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om ingevolge deze conclusie vast te stellen dat de elementen met betrekking tot integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden gedacht.

Verzoeker viseert volgende motivering:

“Betrokkene haalt aan dat, door de invulling van een knelpuntberoep, hij de Belgische maatschappij ten goede komt. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij niet in het bezit is van een arbeidskaart.”

Hij betoogt dat deze redenering niet opgaat. Hij stelt dat hij ongeacht of hij een arbeidskaart heeft, wel behoort tot de doelgroep van knelpuntberoepen, aangezien hij werkt in de bouwsector, een sector waar er structureel een tekort is aan arbeidskrachten.

De Raad wijst er op dat, in weerwil van wat verzoeker voorhoudt, het bezitten van een arbeidskaart, met andere woorden de toelating hebben om in België te werken, wel degelijk relevant is om te beoordelen of verzoeker werkzaam is in een knelpuntberoep, zeker nu verzoeker op het moment van de bestreden beslissing geen verblijfsrecht had. Verzoeker betwist niet dat hij geen arbeidskaart heeft en niet de toelating heeft om te werken, zodat het niet kennelijk onredelijk is vast te stellen dat hij niet werkt in een knelpuntberoep. De verwerende partij heeft het daar overigens niet bij gelaten maar heeft er op gewezen dat het verzoeker vrijstaat om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Voorts betoogt verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat hij niet bewijst dat zijn sociale banden zodanig sterk zijn dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid. Hij beweert dat hij in zijn aanvraag de financiële afhankelijkheidsband van zijn schoonbroer had aangehaald. Hij stelt dat hij door deze afhankelijkheidsband de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat verzoeker het element van de financiële afhankelijkheid van zijn schoonbroer niet had aangehaald in zijn aanvraag, in tegenstelling tot wat hij beweert. De verwerende partij kon daar dan ook geen rekening mee houden. Waar verzoeker thans voor het eerst een getuigenverklaring van zijn schoonbroer in verband met de vermeende financiële steun bijbrengt, kan de Raad daarmee geen rekening houden. Zoals dat hiervoor reeds werd gesteld, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. In die optiek toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij niet bewijst dat zijn sociale banden dermate sterk zijn dat er sprake is van een vorm van afhankelijkheid. Evenmin toont hij een schending aan van artikel 8 EVRM, waarvan de geboden bescherming niet absoluut is en waarop hij zich overigens niet had beroepen in zijn aanvraag.

Verzoeker wijst er daarnaast op dat de verwerende partij maar al te goed op de hoogte is van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat hij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd zal blijven van zijn duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België. De Raad wijst er echter op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken en daarbij rekening moeten houden met de ingeroepen elementen van integratie in België. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat zijn banden met België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dit klemt des te meer nu verzoeker nooit gemachtigd werd tot verblijf en hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan. Verzoeker kon er aldus niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing

ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verder kan, in het kader van de huidige vordering, niet vooruit worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag. Indien de in het buitenland ingediende aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan verzoeker desgewenst tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens viseert verzoeker de volgende motieven:

“Wat betreft de bewering dat betrokkene geen onderdak en geen inkomsten heeft, hierbij dient gemeld te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij onmogelijk redelijk kan veronderstellen dat verzoeker na meer dan vijftien jaar geleden zijn land van herkomst te hebben verlaten, nog familie, vrienden of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Zelfs al zou hij nog dergelijke banden hebben in het land van herkomst, kan de verwerende partij onmogelijk van hem verwachten dat hij deze mensen contacteert om hem minstens acht tot tien maanden op te vangen, zo stelt hij. Hij stelt verder dat hij sterkere connecties met België dan met Armenië heeft door zijn lang verblijf op het Belgisch grondgebied.

De Raad stelt vast dat verzoeker louter het tegendeel poneert van wat de verwerende partij stelt. Hij toont daarmee nog niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Deze heeft er immers op gewezen dat verzoeker 39 jaar in Armenië heeft verbleven en het is niet omdat iemand lange tijd van zijn herkomstland weg is, dat daardoor al zijn familiale en sociale contacten daar zouden zijn teloorgegaan. Zelfs aangenomen dat verzoeker niet terecht zou kunnen bij familieleden in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag, heeft de verwerende partij er verder op gewezen dat het verzoeker vrijstaat om eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en het reïntegratiefonds om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat indien verzoeker dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld kan gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid.

Verder beroept verzoeker zich op de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en verwijst hij opnieuw naar het in de aanvraag aangehaalde negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en voegt hij een krantenartikel toe. De verwerende partij is van oordeel dat de loutere vermelding dat het politieke en sociaaleconomisch klimaat in het land van herkomst nog altijd niet gezond is, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, aangezien verzoeker geen begin van bewijs heeft voorgelegd om zijn bewering te staven. Zij weerhoudt het voorgelegde negatief reisadvies niet, aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen en dit advies bijgevolg niet van toepassing is op verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Zij wijst er nog op dat dit een algemeen advies is, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van verzoeker.

Verzoeker stelt daartegenover dat het werkelijk niet te begrijpen valt dat de verwerende partij een onderscheid maakt tussen toeristische en niet-toeristische reizen. Wanneer zelfs de FOD Buitenlandse Zaken elke reis ten strengste afraadt, stelt verzoeker, dan geldt dit *a fortiori* ook voor elk ander, meer standvastig verblijf zoals een tijdelijke terugkeer om een machtiging tot verblijf aan te vragen. De Raad stelt echter vast dat het voorgelegde reisadvies betrekking heeft op Belgen en enkel niet-essentiële reizen afraadt. Verzoeker leest het advies dus verkeerd waar hij stelt dat het elke reis afraadt. Bovendien betwist hij niet dat hij de Armeense nationaliteit heeft en dus niet als Belg of toerist kan worden beschouwd. Gelet op het voorgaande toont hij niet aan waarom geen onderscheid kon worden gemaakt tussen toeristische, zijnde niet-essentiële reizen, en niet-toeristische reizen, bijvoorbeeld door Armeense onderdanen om een verblijfsmachtiging in te dienen. Waar verzoeker er voorts op wijst dat het reisadvies gewag maakt van gewapende interne conflicten, stelt de Raad vast dat het advies enkel verwijst naar gewapende incidenten die zich af en toe voordoen in de buurt van de Armeens-Azerbeidzjaanse contactlijn en rond Nagorno-Karabakh. Ook het aangehaalde krantenartikel gaat enkel over de grensstreek. Zoals de verwerende partij terecht heeft vastgesteld, past verzoeker noch het algemene reisadvies, noch het krantenartikel, toe op

zijn eigen situatie. Verzoeker toont bijvoorbeeld niet aan dat hij niet veilig kan terugkeren naar andere regio's in Armenië waar geen incidenten plaatsvinden. De Raad stelt nog vast dat verzoeker niet aantoont, en in de door hem bij de aanvraag gevoegde informatie ook niet kan worden gelezen, dat in zijn land van herkomst er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waardoor verzoeker alleen al door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. De verwijzingen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad zijn derhalve niet dienstig.

Gelet op al het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Waar verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen om nadien terug te keren naar België, onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom hij vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren, kan hij niet worden gevolgd. Overeenkomstig artikel 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet moet verzoeker in beginsel de aanvraag indienen vanuit het buitenland. De Raad ziet dan ook niet in waarom het volgen van de wettelijk voorgeschreven procedure vragen zou oproepen bij de overheidsinstanties. Waar verzoeker betoogt dat door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een regularisatie van verblijf te bekomen, zouden worden tenietgedaan, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit niet wordt aangetoond. Bovendien zal verzoeker de beslissing die voortspuit uit de aanvraag die hij indient vanuit zijn land van herkomst, zoals de regel het voorschrijft, in rechte kunnen laten toetsen. In deze aanvraag zal de verwerende partij overigens nagaan of de aangehaalde elementen kunnen leiden tot een verblijfsmachtiging, en niet of ze kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België te kunnen indienen, in tegenstelling tot waar verzoeker vanuit gaat. Het is daarbij ook nuttig om te verwijzen naar wat de verwerende partij dienaangaande heeft gesteld in de eerste bestreden beslissing:

"[...] dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen wel degelijk hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn."

Waar verzoeker vraagtekens plaatst bij de te volgen procedure en voorhoudt dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt zijn betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Waar verzoeker er ten slotte op wijst dat het geheel van alle door hem aangehaalde elementen in alle redelijkheid moeten worden beschouwd als een grond voor regularisatie, en dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt beoordeeld, en niet de gegrondheid. Indien de aanvraag onontvankelijk wordt bevonden, zoals *in casu*, moet niet gemotiveerd worden over de gegrondheid ervan.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.6. De middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS